

Antonio Castro: «Toyi»

Antonio Castro «Toyi», fa metre vuitanta-quatre, pesa noranta quilos, és boxejador i porta sis anys i mig de presó. Li'n queden deu per complir la condemna. Ha concedit aquesta entrevista unes hores abans del seu combat a la Paloma de Barcelona. Sabem que ha guanyat per KO al tercer assalt.

Xavier Montanyà/Sergi Pàmies

Vas començar a boxejar abans d'entrar a la presó?

—Abans ja havia fet setze o disset combats en el camp *amateur*. Vaig formar part de la selecció nacional *amateur* i després, com tothom sap, em va passar això de la presó i vaig estar tres anys i mig sense boxejar. A la presó, entre els funcionaris, hi ha molts seguidors de la boxa, i em van animar a tornar-hi. Em van deixar uns guants per entrenar i alguns funcionaris, que ja em coneixien d'abans i sabien què m'havia passat, em van ajudar. A més, a la presó, la boxa és un esport que agrada molt a la gent, i això va influir perquè el director donés facilitats per muntar combats dins del recinte.

—¿Però la iniciativa era vostra o de la direcció?

—De tots. Nostra, perquè ens agradava practicar la boxa. Fins i tot quan no teníem guants, ens cobríem els punys amb tovalloles i tal. També era una manera de matar el temps.

—¿Quants anys fa que estàs a la presó?

—Sis anys i mig.

—¿I en situació de règim obert?

—Dos i mig.

—¿Per què et van ficar a la presó?

—Hi ha distintes causes: algunes per robatori, recepció i compra d'objectes robats... Entre totes, em van caure trenta anys de condemna.

—Però ara t'han rebaixat la condemna...

—No. El que ha passat és que la reforma del Codi Penal Espanyol de l'any 1983 em va afectar en els articles referents al robatori, i la condemna va quedar en la meitat: setze anys.

—¿Setze?

—Sí.

—¿Com pots combinar la situació de règim obert amb la boxa?

—Segons les lleis penitenciàries, cada dos mesos em corresponen set dies de permís. A part dels caps de setmana. Aprofito aquests dies per celebrar els combats. Com ara, per exemple.

—¿Quin és el títol més important que has aconseguit?

—L'any 1984, quan era *amateur*, vaig aconseguir ser campió d'Espanya de pesos pesats.

—¿I ara?

—Porto deu combats professionals guanyats i un de perdut. Penso que, amb cinc o sis combats més, puc aspirar a ser campió d'Espanya de professionals, que és el que em llançaria a la competició europea.

—¿Quants anys tens?

—Vint-i-sis.

—¿Vas començar a boxejar per afició, o per amistats?

—Em ve des de petit. El futbol i la boxa són els esports que més m'han agradat. Em va agafar per practicar la boxa, els preparadors van veure que tenia aptituds, que podia arribar lluny.

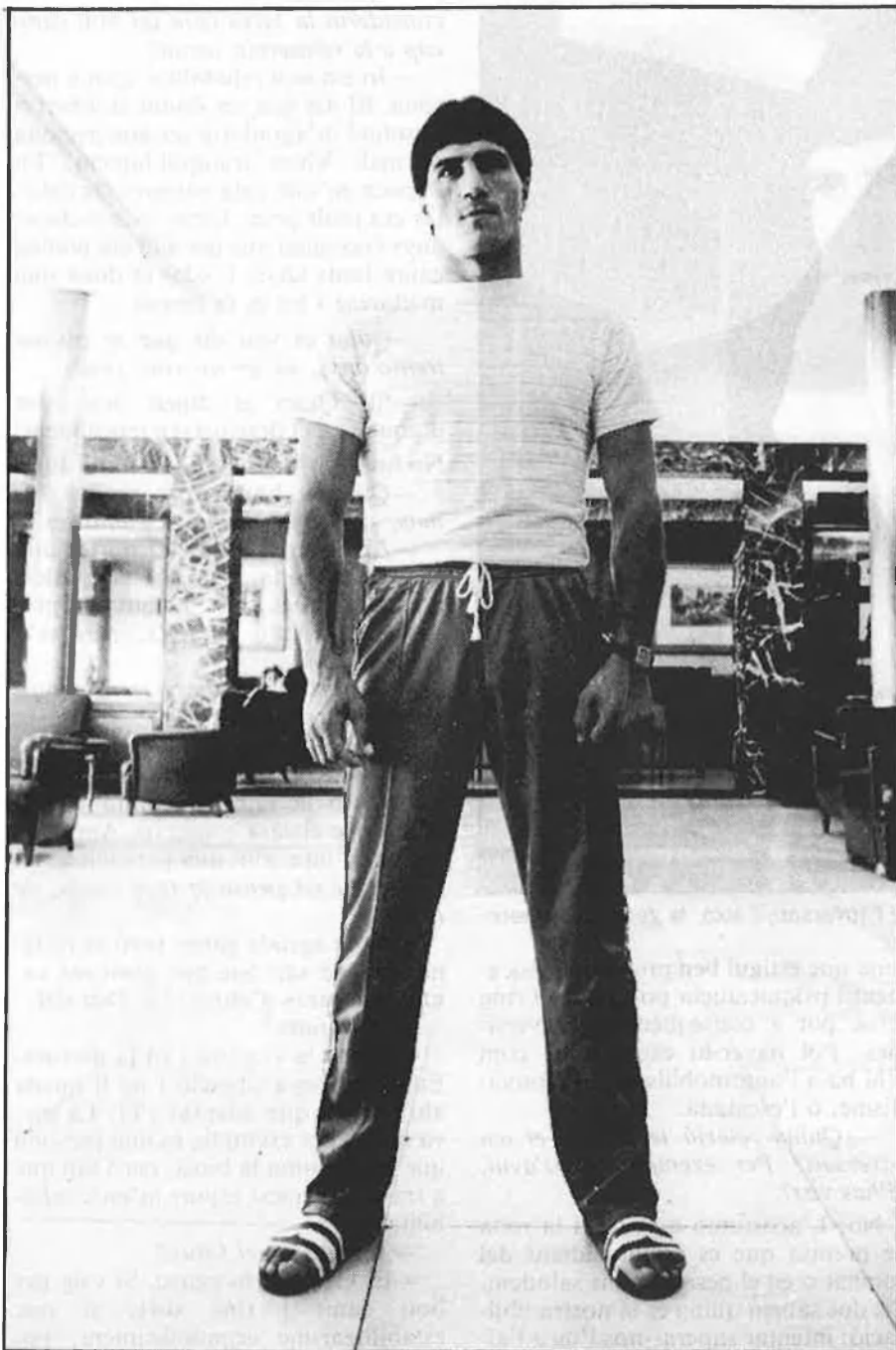
—¿Quina sensació et produeix pujar al ring per primera vegada i haver-te de pegar amb un tio?

—Sensació cap. Nerviosisme. Hi ha molta gent que et mira, no sé...

—¿Empeny molt el públic?

DOMÈNEC HUMBERT

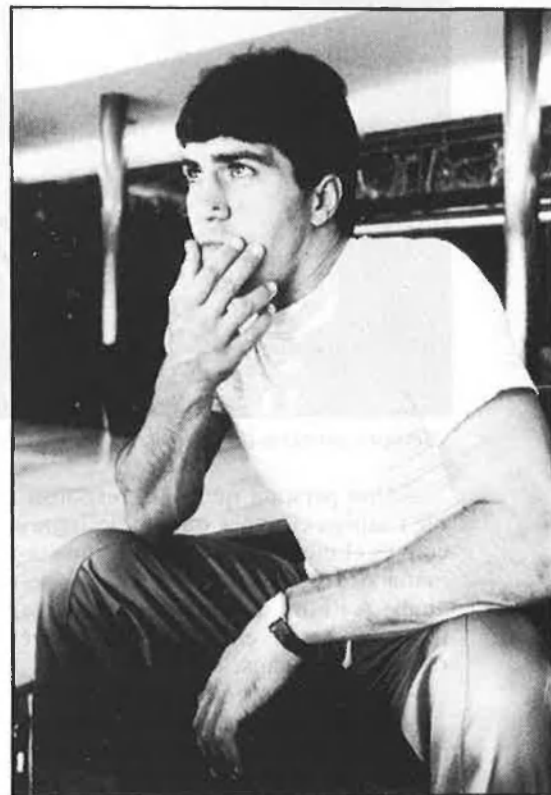

—No, contrincants, no. El que hi ha són alguns nois més que practiquen la boxa, però són pesos lleugers, *welters*.

—*Quan estaves en el camp amateur, abans d'entrar a la presó, a part de boxejar, ¿treballaves en alguna cosa o t'hi dedicaves exclusivament?*

—He tingut algunes feines: aprenent de mecànic, pintor de parets. Després, em vaig quedar sense feina i vaig començar a boxejar més seriosament. Vaig tenir aquest problema i tot es va acabar.

—*I aquest problema, ¿va ser degut a les amistats?*

«*Quan em van dir els anys que em queien, em vaig destruir moralment. No ho desitjo a ningú.*»

DOMÈNEC HUMBERT

—Sí.

—*¿Què se sent quan et deixen K.O.?*

—Res. Tampoc no puc parlar-ne gaire, perquè només n'he patit un.

—*¿Però te n'adones?*

—Home, és clar. Te n'adones, però, com que està dins de les normes, ho has d'acceptar.

—*Ara tens més responsabilitat que quan eres amateur. D'una banda, els teus companys esperen que guanyis, i de l'altra, les autoritats et tracten més bé si triomfes.*

—No hi ha millor tracte, ni privilegis. A tots ens tracten igual. Si jo ara estic gaudint d'un permís de 7 dies,

també hi ha 65 persones o més que tenen el mateix permís.

—*¿I els teus companys segueixen amb interès la teva carrera?*

—Sí. Hi ha molta afició a la boxa, i com que tenen un personatge que va més o menys bé, i que, a més, és un amic, doncs tenen doble motiu per celebrar-ho.

—*I quan tornes després d'una victòria, ¿feu una festa?*

—No. Perquè allà dins poques festes es poden fer. Em feliciten, em fan explicar detalls del combat, em pregunten coses...

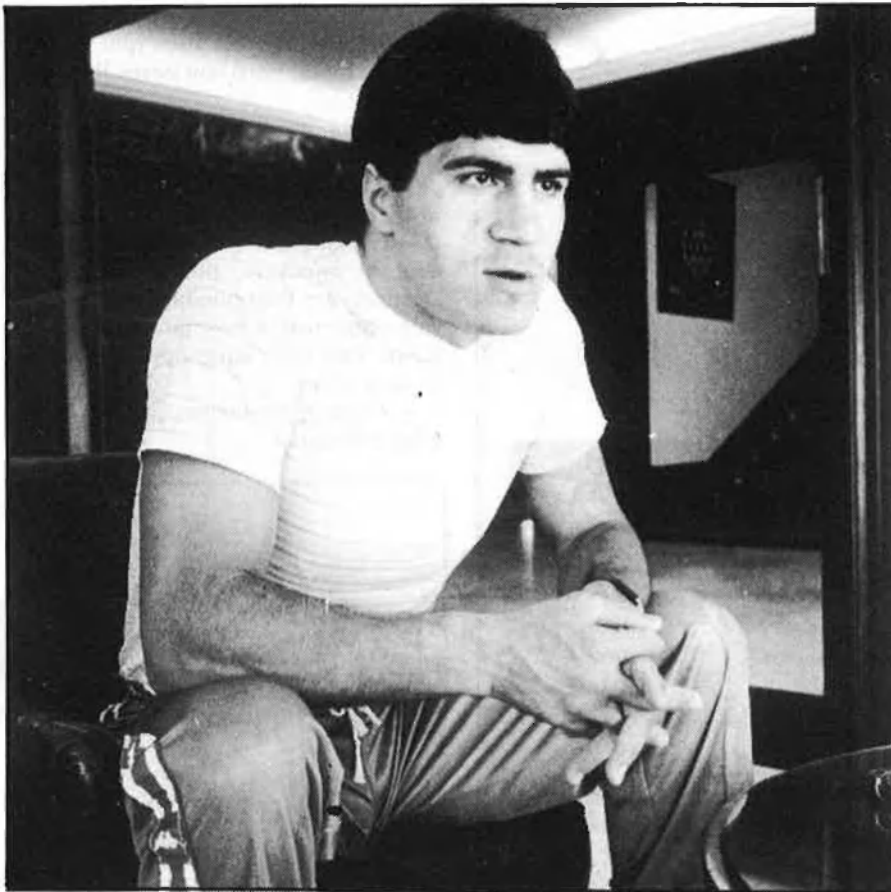
—*¿Tens bons contrincants allà dins?*

—En part sí, però també s'ha de dir que per a un jove, l'ambient de Canàries era molt difícil. No hi havia sortida de treball.

—*¿Com et prepares per a un combat?*

—Surto de la presó a les set del matí. Vaig a córrer al Parque de la Granja, enfront de la presó. Faig *footing* i gimnàstica. Després, a la tarda, vaig al gimnàs a perfeccionar la tècnica amb l'entrenador.

—*Es diu que, el dia abans d'un combat, no és convenient que els boxejadors se'n vagin al llit amb una dona, que han de dormir i relaxar-se, ¿és veritat això?*

DOMÈNEC HUMBERT

«Sempre procuro buscar els punts dèbils de l'adversari, i això, la gent ho agraeix».

—Una persona que sigui responsable i sàpiga el paper que ha de jugar, com és el meu cas, ha d'estar una setmana o dos sense tenir relacions sexuals. A l'hora del combat, necessites totes les teves energies. No convé rebentar-les abans.

—¿I tu ho respectes, això?

—Sí. Ho respecto bastant. Tinc els meus moments d'esbarjo, després del combat, però de seguida torno al treball.

—Boxejant, ¿tens més força que tècnica?

—Sí. Sóc un pes pesat i la potència és molt important. Els pesos pesats són, per definició, homes de potència. Però també ho faig bastant bé, tècnicament, i la gent ho nota, perquè és normal que un pes pesat s'imposi a trompades. Sempre procuro buscar els punts dèbils de l'adversari i, això, l'aficionat ho agraeix.

—Tu, que has viscut uns anys a la presó i has estat relacionat amb el món de la delinqüència, ¿què opines de la gent que en la boxa només veu violència i que pretenen carregar-se aquest esport?

—D'esports violents, n'hi ha molts. El que passa és que a la boxa hi ha més contacte físic, i aquesta és l'única part de violència. Penso que una per-

sona que estigui ben preparada físicament i psíquicament pot pujar al ring sense por a conseqüències irreversibles. Pot haver-hi excepcions, com n'hi ha a l'automobilisme, al motociclisme, o l'escalada.

—¿Quina relació tens amb el teu adversari? Per exemple, el d'avui, ¿l'has vist?

No. L'acostumo a veure a la roda de premsa que es celebra abans del combat o en el pesatge. Ens saludem. Els dos sabem quina és la nostra obligació: intentar superar-nos l'un a l'altre. I això és el que fem.

—¿I després del combat?

—Ens saludem com a col·legues.

—¿Com és el públic? ¿Què vol veure: sang o espectacle?

—Hi ha molts estils de públic. Hi ha gent que va a veure boxa, d'altres que van a veure dues persones pegant-se i n'hi ha que van només a passar-hi l'estona. Però el bon aficionat vol veure joc net, i un combat amb un vencedor.

—Amb quin boxejador dels que han existit, t'agradaria enfrontar-te?

—Cassius Clay. Va ser un cas únic. Boxejadors com ell només surten cada cent o dos-cents anys.

—¿Creus que el teu cas pot servir perquè les autoritats penitenciàries

considerin la boxa com un bon camí cap a la reinserció social?

—Jo em vull rehabilitar com a persona. El dia que em donin la llibertat absoluta m'agradaria ser una persona normal. Viure tranquil·lament. En l'època en què vaig cometre els delictes era molt jove. Tenia setze o disset anys i no sabia que per allò em podien caure tants anys. L'edat et dona una maduresa i tot et fa pensar.

—Quan et van dir que et queien trenta anys, va ser un xoc, ¿no?

—Sí. Quan et diuen una cosa d'aquestes, et destrueixen moralment. No ho desitjo a ningú. És molt dur.

—Que els boxejadors acaben sonats, ¿és un perill que et plantejes?

—Això és veritat si no portes una vida equilibrada, si no et cuides, aleshores arrisques molt. Estant ben preparat, pots patir un K.O., però te'n recuperes bé.

—A part d'entrenar, ¿tens temps per fer altres coses?

—Quan tinc temps lliure estic amb la meva nòvia, vaig a donar un tomb, estic amb la família o amb alguns amics que encara conservo. Amics de veritat. Viure com una persona.

—¿Què en pensa la teva nòvia, de la boxa?

—No li agrada gaire, però es resigna, perquè sap que puc obrir-me camí, com tants d'altres, i si Déu vol.

—¿I t'ajuda?

—Sí, en la victòria i en la derrota. Entén la meva situació i no li queda altre remei que adaptar-s'hi. La meua mare, per exemple, és una persona que no s'estima la boxa, però sap que a través d'aquest esport m'estic rehabilitant.

—¿Penses en el futur?

—És clar que hi penso. Si vaig per bon camí i tinc sort, si puc establitzar-me econòmicament, podré muntar un negoci i viure bé. Casar-me, formar una família, tenir fills i viure la vida.

—¿Quin és el teu ídol?

—Cassius Clay.

—¿Sempre?

—Tota la vida. Des de petit, quan donaven els clàssics combats per televisió a les tantes de la matinada, jo era un dels que em quedava a veure'ls. No me'n perdia cap.

—¿Aquí vas començar o ja t'agradava abans?

—Sí, pel barri procuràvem buscar uns guants i practicàvem pels camps, o als polisportius. Era una cosa que m'agradava, i així m'ha anat la vida.

—Que vagi bé el combat i sort.

—Moltes gràcies. □